

הארת השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

פרשת ויקרא
תשפ"ה

גיליון 256

א לעבטיגער שבת

מאת הרב יהודה צבי שפירא

קרבן מנחה שְׁלָנוּ

פְּנִינֵי פְּרָשָׁה

"ויקרא אל משה" (א.א.)

בדברי רש"י "ויקרא" עם א' זעירא לשון חיבה. ובאומות העולם כתוב: **ויקרי' ללא א'.**

ואפ"ל ע"פ המובא (הקדמת תיקוני זוהר, ליקו"מ ו'): **לית אדם בלא אלף,** והרי רק עם ישראל נקראים: **אדם'.** **אתם קרויים אדם'.** לכך אצל אומות העולם כתוב: **ויקרי' ללא א'.** שחסר אצלם א', של **אדם'.**

כן אפ"ל ע"פ המובא (ליקו"מ רפ"ב, ועוד): שמומש **ויקרא' מתחילים לקרוא ולהיכנס לתורה,** ולכך מתחילים התינוקות **ויקרא' והתחלה,** זו **חיבה'**, ככל דבר חדש והתחדשות שיש בה משום חיבה וכמובא בחז"ל, וזהו: **"ויקרא" לשון חיבה.**

וזה מלמדנו, שאם רוצים חיבה לתורה יש להתחיל **תמיד בהתחדשות,** הרומזת על אות א', שהוא ראשית **והתחלה,** וכדברי הזו"ל **ש'בכל יום יהיו בעיניך כחדשים'.**

כן אפ"ל, שתוספת אות: א' שנאמרה בלשון חיבה **למשה,** רמוז שנותיו של משה רבינו. **אל"ף** בגמטריא: **מאה ואחד עשר,** ועוד המילוי של האותיות: **"א"ל"ף, ל"מ"ד פ"י,"** ועם הכולל, גמטריא **מאה ועשרים** כמנן שנותיו של משה רבינו.

"ויקרא אל משה" (א.א.)

ע"פ דברי **ה'דגל מנחה אפרים'.** בקושיית הזוהר, שבבריאת האור כתוב: **"ויקרא אלוקים לאור יום,"** ובבריאת החושך, כתוב: **"קרא,"** ולחשך קרא לילה. ובתירוצו: **שאר זה טוב,** ואין טוב אלא תורה. ולכן בבריאת האור כתוב: **"ויקרא" עם אותיות: ו' י' יתירה,** מתיבת - **"קרא" שכתוב בחושך,** שמורה על: **שני לוחות הברית** שהיה: **ארכן ורחבן ו' - ו' י' דברות.** וגם אצל משה רבינו כתוב: **"תרא אותו כי טוב הוא'.** ומפרש"י שנתמלא הבית אורה. וזה **ויקרא אל משה'** שאצל משה שהוא בחינת: **'תורה' יש לומר: ויקרא' ב- ו' י' ע"כ.**

ואפ"ל בדבריו: **'אל משה'**, סופי תיבות - ליוחות ה'ברית'. ור"ת: **'אל משה' - א'** קבלת התורה מ- **אלקותו יתברך,** ב- מ' יום. רמז על התורה, דלכך כתוב **"ויקרא" כדבריו**

"ויקרא אל משה" (א.א.)

ויקרא, עם א' זעירא, להראות חיבתו של משה (רש"י). **ואפ"ל, ויקרא' בגמטריא: 'שלוש מאות ושבע עשרה,'** כנגד: **"ש"י עולמות שעתיד הקב"ה להנחיל לכל צדיק" (מ"ת ל"א, ועוד).** ועוד **"שבעה חופות שעתיד הקב"ה לצדיקים לעתיד לבא" (ב"ב ע"ח).** זוהר ב רמ"ח), וזהו, **חיבתו - ממה שמנחיל לצדיקים.** ואפשר להוסיף עוד על מספר שבע, בתוספת על **מספר 'ש"י' למספר: ויקרא'.** בהקדם ע"פ דברי הזוהר **הק' (ויחי רל"ט)** שמקשה על א' זעירא, ובין תירוציו: **שבכאן לא היה בשלימות, מכיוון שזה היה במשכן - שהיה בחוץ לארץ, ולא בארץ ישראל.**

רק עם זה האיכר אחזור לבית המלך וכך נשא רבינו את משלו: מלך יצא הייערה לצוד ציד, ולשם כך החליף את בגדי מלכותו לבגדים פשוטים שלא יכירוהו. ולפתע; רעמים, ברקים וגשמי זעף ניתכים על פני הארץ. ומאימת סערה זו כולם התפזרו ללא המלך.

המלך, תועה בעבותות היער החשוך, עד שהבחין באורות מרחוק. רץ הוא כולו רועד מקור ורטוב מגשמים לעבר הבקעה העלובה בקצה היער.

לאחר נקישות קלות, פותח האיכר את דלתות ביתו, מארחו בביתו, מסיק את התנור, וגם נותן לו בגדים חמים. ומציע לפניו ארוחה דשנה - ממה שברשותו, לסעוד לבבו. סעודה אשר נעמה לחכו כסעודת מלכים. בסיום ארוחתו הציע לו את מיטתו על המזרון הפשוט שבביתו, נעים ונוח היה לו בשנת ישרים זו.

כעבור זמן מה, מתדפקים משרתי המלך על דלת האיכר, בשאלתם: **ישמא מצוי פה מלכנו? רמז האיכר על הלך הישן במנוחה ושלווה.**

כן, זהו מלכנו הרם, הכריזו בגאון: **'אדוננו המלך! באנו להחזיר את מלכנו לארמון המלוכה! אד המלך בתשובתו: עמכם, לא אשוב לארמוני, שוב אשוב, רק עם זה האיכר שהעניק והשתדל עבורי בכל נפשו, רק עמו אחזור...**

עם אותם יהודים אשר נותנים את אשר להם, הפשיטות ההתמימות של עבודתם הנובעת מלבם ונפשם, עמם יחזור המלך לבית מלכותו, אלו יכתירו את מלך המשיח - סיים רבינו את משלו.

חשוב הוא, איכר זה שנתן למלך את כל ללבו וחפצו. חשובה היא הקרבן מנחה, קרבנו של עני, שהוא כמקריב את נפשו, כי על כן נותן הוא מכל לבו - כל מה שיש לו, מה שהוא יכול לתת. גם אותם הנלחמים בתפילתם לכוונת התפילה, אלו החפצים להתקדש ולא עולה תמיד בידם, אשר הם בבחינת קרבנות.

נעלה גם אנו את מנחתנו אנו, את ה'קרבן עני' שלנו, את מה שחננו ה', מה שאנו כן יכולים לתת, נקריבהו ונעלהו. אותה תפילה, לימוד ומעשים הטובים שלנו, על אף שהם נראים לנו כדלים וכעניים, כדברים קטנים ולא חשובים, אך למעלה הם נקרבים לקרבן להשם, ועצם אזכרתה - עולה לריח ניחוח.

השבוע פרשייתנו עוסקת בדיני ולימודי הקרבנות. שבין הקרבנות, לומדים אנו על 'קרבן מנחה'. וכך כתוב בפסוק: **"ונפש כי תקריב קרבן מנחה לה'."**

רש"י בפירושו כתב ע"כ: **"לא נאמר נפש אלא בקרבן מנחה, מי דרכו להתנדב מנחה? עני! אמר הקב"ה מעלה אני עליו כאלו הקריב נפשו."** מה העני הזה מביא? סולת שיוצק עליה שמן ומוסיף לבונה, והפסוק כתב עליו: **'והקטיר הכהן את אזכרתה המזבחה אשה ריח ניחוח לה'."**

נוקב עד התהום, ומגיע מסוף העולם ועד סופו בליקוטי הלכות (תפילת המנחה ז' מ"ד, ובעוד מקומות) מאריך לדבר בדבר עבודת קרבן מנחה זו של העני. בתמצית דבריו מביא את דברי המדרש רבה (צו פרשה יח): **במעלת קרבן מנחה: 'כל הקרבנות אינם באים חציים, וזו (קרבן מנחה) באה חצייה, מחצייתה בבקר ומחצייתה בערב. ולא עוד אלא כל מי שמקריב אותה מעלה עליו הכתוב, כאלו הוא מקריב מסוף העולם ועד סופו, שנאמר: כי ממזרח שמש עד מבואו'.**

וכתב על כך רבי נתן: **כי בחינת 'קרבן עני' שהיא עיקר התשובה, נוקב ויורד עד התהום, ומגיע מסוף העולם ועד סופו, ממזרח שמש עד מבואו. כי כל אדם שבעולם בכל דרגא ובכל מקום שהוא, אפילו הרחוקים מאד מאד, גם לשם מגיע התיקון והעצה הנזכרת של בחינת קרבן עני, שהוא בחינת: אחד המרבה ואחד הממעיט... שבאיזה בחינת התעוררות כל שהוא, בכל נקודה ונקודה טובה יכולין לשוב לה' יתברך, רק שירגיל עצמו להתפלל ולפרש שיחוו לפניו יתברך, בבחינת: יתפלה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך שיחו. שישפוך שיחו כמו השופך מים, אפילו אם נדמה לו שהוא בלי שכל ובלי כוונה הראוי, אף על פי כן את כל אשר עם לבבו ישפוך שיחו לפניו יתברך בבחינת: **'שפכי כמים לבך נח פני ה'.** וזה יקר מאד בעיני ה' יתברך'.**

היגיעה בעצמה היא בבחינת קרבנות

וכך הם דברי רבינו בשו"ת הר"ן (י"ב): אלו הרוצים להיות אנשים כשרים ולהכנס בעבודת ה', ויש להם בלבולים גדולים ומניעות גדולות, שאינם יכולים לתת עצה לנפשם, וכל מה שרוצים לעשות בעבודת ה' קשה להם לעשות כראוי. אומר רבינו על - כך:

"דע שזה בעצמו שהם מתייגעים ולהוטים לעשות איזה עבודה, או לקדש עצמו באיזה קדושה, אף על פי שאינם יכולים לגמור כראוי. זה בעצמו שהם מתייגעים ולהוטים אחר זה, הוא בחינת קרבנות, בבחינת (תהלים מ"ד כג): 'כי עליך הרגנו כל היום נחשבנו כצאן טבחה'."

ואימת בתיקונים (תיקו"ז כט): **שזה בחינת תפילה, שהיא בחינת קרבנות... ואפילו אם אינו זוכה להתפלל כראוי, אף על פי כן היגיעה בעצמה שמייגע עצמו בכל כוחו ומוסר נפשו להתפלל כראוי, זה בעצמו הוא בחינת קרבנות...**

וכמו כן, בכל העבודות והקדושות שאדם רוצה לקדש עצמו, אף על פי שאינו זוכה חס ושלום לקדש עצמו כראוי, אף על פי כן היגיעה בעצמה והיסורין והבלבולים שיש לו מזה, מחמת שרוצה וחפץ לקדש עצמו, רק שאין מניחין אותו, זה בעצמו הוא בחינת קרבנות'."

שירת הפרשה

גְּדוֹל הוּא קֶרְבָּנוּ עֲנֵי בְּהִקְרִיבוּ אֶת הַמִּנְחָה עֲנֵי זֶה מִקְרִיב אֶת כָּל מְהוֹתוֹ לְשִׁכְנָה.

בְּטוֹל וְהִקְרָבָה זו - הִיא בְּעֶצֶם מִצְוֹת הַתְּשׁוּבָה שֶׁזֶאת מְעַלֵּת הַקֶּרְבָּן הַמְּשִׁיג אֶת יַעוֹדָה.

זֹאת נִלְמַד אָנוּ מֵאֵת הַפְּנִינָה רַחֲמֵנָא לְפָא פְּעֵי - הַמְּחַשְׁבָה הַטּוֹבָה.

גַּם אִם מְעַט הוּא זֹאת הַמְּחַשְׁבָה לְרִיחַ נִיחּוּחַ עוֹלָה לְמַעַלָה וְהַנְּפֶשׁ מִתְּנַקָּה.

